

EERST DIT

PAARSE WETTEN

JOËL DE CEULAER

Over die twee paarse regeringen van Guy Verhofstadt, die ons na de dioxinecrisis van 1999 pardoes te beurt vielen, vallen veel leuke dingen te zeggen. Dat de begroting vaak een goocheltruc was. Dat ons belastinggeld met grote geestdrift door ramen en deuren naar buiten werd gegooid, terwijl men had moeten sparen. Dat die fameuze Derde Weg, gelet op de huidige scores van liberalen en socialisten, een duister doodlopend steegje bleek te zijn. Dat die staats hervorming eleganter en efficiënter had gekund. Enzoverder, enzovoort. Allemaal waar. Blij dat we dáár vanaf zijn.

Tegelijk hebben we aan die paarse doortocht wel een paar ethische wetten te danken waardoor wij ons ten eeuwigen dage op de kaart hebben gezet. Dankzij het homohuwelijk en de euthanasiewetgeving is België een land waar de rest van de wereld een voorbeeld aan kan nemen. Wie nog altijd de wenkbrauwen fronst bij het homohuwelijk, had er vier jaar geleden bij moeten zijn, toen een neef van mij en diens echtgenoot de dans openden op hun trouwfeest. We bevonden ons in de stille Kempen en alles verliep volgens de aldaar geldende regelgeving. Dat wil zeggen: kroketten met groentekrans, openingsdans inclusief een haast eindeloze reeks vermenigvuldigingen, vervolgens koffie, dan bier-bier-bier en tot slot natuurlijk 'Born to be alive' tot drie uur 's morgens. Het enige verschil met al die andere trouwfeesten die de familie tot dan had gekend, was het geslacht van de trouwers.

Dankzij het homohuwelijk en de euthanasiewetgeving is België een land waar de rest van de wereld een voorbeeld aan kan nemen

meer gedaan voor de acceptatie van homoseksualiteit dan 50 jaar sensibiliseringscampagnes ooit hadden kunnen doen. Die kleine stap voor de wetgever bleek een grote sprong voor de lokale mensheid. Wie nog altijd de wenkbrauwen fronst bij de euthanasiewetgeving, had er drie maanden geleden bij moeten zijn, toen ik Ann Vermeiren interviewde voor *dSWeekblad*. Ann had kanker. Die was zo uitgezaaid dat de artsen niet meer wisten wat ze ermee moesten. En dus had Ann besloten elke behandeling te staken. Een moeilijke beslissing. Toch voelde ze zich goed. Ze had zelfs nog een boek geschreven. *Kies en bemin je keuze*, over sterven, en hoe je daarmee bewust kunt omgaan. Hoe je nog kunt genieten van het leven wanneer de dood voor de deur staat. Zeker als je weet dat je het moment van die dood zélf kunt kiezen. 'Alles is voorbereid', vertelde ze. 'Zodra ik voel dat het niet lang meer kan duren, zodra ik voel dat mijn lever niet lang meer zal functioneren, kan ik terecht bij Wim Distelmans in het ziekenhuis van Jette. Dat is voor mij een ongelofelijke geruststelling.'

Drie dagen na ons gesprek is Ann overleden, zoals zij dat wou. Haar boek verschijnt volgende week, haar getuigenis leest u vanaf pagina 44.

JOËL DE CEULAER IS REDACTEUR VAN DE KRANT

ZAZAGRAVURE

COLOFON

HOOFDREDACTEURS DE STANDAARD:

Bart Sturtewagen, Karel Verhoeven

DS WEEKBLAD CHEF: Ruud Goossens

ARTDIRECTOR: Karolien Bertels

EINDREDACTIE: Johan Faes, Diebrecht De Smet

FOTOREDACTEUR: Jan Desloover

REDACTIE: Guinevere Claeys, Griet Plets, Filip Rogiers, Lieven Sioen

VORMGEVING: Geoffrey Fiems, Debora Lauwers

WERKTEN MEE: Bert Bultinck, Frederik Buyckx, Marleen Daniëls,

Joël De Ceulaer, Claudie de Cleen, Sam Delbeke, Ingeborg Deleye, Yves

Delepeleire, Bernard Dewulf, Maxie Eckert, Maarten Goethals, Tom

Heremans, Bart Holsters, Dirk Huyghe, Johan Jacobs, Jimmy Kets,

Lectr, Eva Mouton, Anja Otte, Ivan Put, Marc Reynebeau, Ben Van

Alboom, Filip Van den Abeele, Wouter Van Vaerenbergh, Zaza

Advertentieregie: Ilse Baele, 02/467.24.27

Hoort bij *De Standaard*, mag niet los verkocht worden.

Coverbeeld: dnnymnckg

Reageren kan op dswweekblad@standaard.be en #dswweekblad